

[Tholstrup.]

råd er lidt uforsigtigt med hensyn til at frikende folk?

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg beklager forsåvidt at måtte sige til det ærede medlem, at jeg ikke på dette grundlag kan finde tilstrækkelig anledning til at tage spørgsmålet om retslægerrådets sammensætning op til ny overvejelse.

Det ærede medlem nævnte det tilfælde, der indtraf, hvor den skyldige forsvandt efter ulykken, og hvor man først fik fat i ham på et tidspunkt, da spiritusen var fordampet, således at man ikke kunne bevise, om han havde været spirituspåvirket i ulykkesøjeblikket. Jeg giver det ærede medlem ret i, at det er beklageligt, men anderledes kan det ikke være. I alle disse tilfælde gælder jo den regel, at hvad der ikke er bevist, kan man ikke straffes for.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forhandling om statsministerens redegørelse i henhold til grundlovens § 38 ved folketingsårets åbning.

(Redegørelsen findes i tidenden sp. 1).

Poul Hansen (Kalundborg): På mit partis vegne kan jeg takke den højtærede statsminister for den udførlige redegørelse og give fuld tilslutning til redegørelsens synspunkter. Jeg finder det ikke nødvendigt at gå ind på alle de spørgsmål, som blev omtalt af statsministeren, men vil gerne gøre nogle bemærkninger i tilknytning til nogle af dem.

Der er jo nu aftalt en særlig drøftelse af spørgsmålet om Tysklands deltagelse i Vesteuropas forsvar; jeg skal derfor ved denne lejlighed lade dette spørgsmål ligge.

Den højtærede statsminister gjorde i sin tale udførligt rede for Danmarks deltagelse i det internationale samarbejde på en række områder, et smukt udtryk, forekommer det mig, for, at vi ikke her i landet har ladet hånt om vort medansvar for vor klodes skæbne.

Foruden at varetage vore egne mere direkte interesser må formålet med deltagelse i internationalt samarbejde jo til syvende og sidst være at betrygge freden i verden uden at give friheden til pris. Vi er derfor også enige om, at vi i dette arbejde må følge to linier.

Den ene har fundet udtryk i det vestlige forsvarssamarbejde på grundlag af Atlantpagten. Vi er overbeviste om, at dette samarbejde hidtil har tjent fredens sag og også vil gøre det i fremtiden, og det er vor bestemte opfattelse, at vi for vor egen skyld fremdeles bør deltage heri. Der er ikke sket nogen ændring i vore anskuelser på dette punkt. Naturligvis er det vort brændende ønske, at man må nå frem til en almindelig nedrustning i alle lande, men det skal netop være en generel nedrustning, og indtil det sker, vil det være nødvendigt at opretholde den vestlige verdens forsvarsberedskab.

Den anden linie i det internationale samarbejde er den, som statsministeren gav en række eksempler på ved at henvise til vor deltagelse i FN og i den virksomhed af humanitær, kulturel, social og anden art, som finder sted i FNs underorganisationer og andre steder. Specielt vil jeg understrege ordene om, at en højnelse af levestandarden i de såkaldte underudviklede lande vil være af den største betydning for det mellemfolkelige samarbejde og for en fredelig udvikling i verden. Vi kan efter min mening ikke gøre freden nogen større tjeneste på lang sigt end ved med de midler, der står til rådighed, at støtte bestræbelserne for udviklingen af disse meget store områder i verden. Jo mere levestandarden og de sociale forhold overalt hæves op til samme tilfredsstillende niveau, des mindre anledning er der til spænding mellem landene, og des ringere vil sangbunden være for en agitation, der i sidste instans retter sig mod den tilværelse på demokratiets grund, som efter vor opfattelse er den eneste menneskeverdige. Derfor er jeg glad for, at Danmarks beredvillighed til medvirken her kom så stærkt til udtryk i statsministerens redegørelse.

Blandt disse års mange former for samvirken over landegrænserne står vistnok for de fleste herinde det nordiske samarbejde vore hjerter nærmest. Vi var mange, der følte det som et hårdt slag, da de skandina-